

POHOD PO SEŠKI POTI (11. 03. 2026)

Poln avtobus pohodnikov UTŽO, namenjenih na pohod po sedem kilometrov dolgi Seški poti, je v okolici Kozine z žalostjo opazoval težke oblake in kaplje dežja. Moreče trenutke je prekinil vodnik Ciril in vprašal, če smo s seboj vzeli kremo za sončenje. Nejeverno smo ga pogledali in si želeli, da vsaj na začetku naše poti ne bi deževalo. Res ni, a so nebo prekrivali težki oblaki.

Označena Seška pot se je pričela s strmim vzponom, ki pa je bil na srečo kratek. Znašli smo se na planoti, poraščeni z borovci, oljkami, pri hišah pa so cvetele mimoze, rožmarin in drugo pomladansko cvetje. Med potjo so nam pogledi uhajali na Sečoveljske soline. Pot nas je mestoma vodila tudi po znani Parenzani, urejeni kolesarski poti po trasi bivše železnice in vodi od Trsta do Poreča.

Spustili smo se do vstopa v Sečoveljske soline, ki so največje delno še delujoče soline pri nas. Raztezajo se na približno 650 ha površine. Čeprav nekateri domnevajo, da so v Istri že v času Rimljanov pridelovali sol, Sečoveljske soline v današnji obliki izvirajo iz karolinške dobe (leta 804), pisno pa so bile prvič omenjene v Piranskem statutu iz leta 1274. Še danes sol pridelujejo ročno po starem postopku, ki so ga izumili v 14. stoletju na Pagu. V času našega obiska so soline še samevale.

Zapustili smo soline in se podali po lepo urejenem Jernejevem kanalu, ki je dovodni kanal Sečoveljskih solin in je nekoč ob plimi zagotavljal dotok morske vode do solin, danes pa v glavnem služi za priveze manjših plovil. Sonce, ki se je doslej le občasno izvilo iz oblakov, je posijalo z večjo močjo. Posedli smo in si ob uživanju toplih sončnih žarkov privoščili malico. Navsezadnje je imel Ciril prav. Če bi ostali dlje, bi potrebovali sončno kremo.

Ob Jernejevem kanalu

Foto: Božo Zajc

Po krajšem postanku smo se spet podali v breg in prišli do Forme Vive, ki predstavlja zbirko kamnitih skulptur. Nahaja se na prostem v parku polotoka Seča. Zbirka je nastajala v okviru mednarodnih srečanj kiparjev, ki se je začel leta 1961. Kiparji iz tridesetih različnih držav so v štiridesetih letih neprekinjenega delovanja pustili več kot 120 kamnitih kipov, med katerimi smo se z zanimanjem sprehodili.

Po ogledu parka s skulpturami smo se spet spustili do morske obale. Pot nas je vodila mimo številnih turističnih objektov. Pogled pa smo raje usmerili proti Portorožu, ki smo ga občudovali iz morske strani. Naš pohod se je kljub slabi vremenski napovedi končal v sončnem vremenu. Očitno nam je bilo poleg lepe ture pohoda naklonjeno celo vreme!

Tekst: Ana Murn